

Marshall Eilanden, Noord Amerikaanse Divisie, 7 april 2018

Vijf jaar bidden

Viona is nu 16 jaar oud. Als kind woonde ze bij haar opa en oma op Ronglap, één van de Marshall Eilanden, midden in de Grote Oceaan.

Viona vond het erg fijn wanneer haar opa in het Marshallees en in het Engels liederen zong over Jezus. Hij zong dan liedjes zoals 'Jezus houdt van alle kinderen.' En als Viona 's avonds als het donker was naar de sterren lag te kijken, zong opa het liedje 'Sterren verschijnen, eerst één voor één.' Zij zong dan heel zachtjes mee, maar ze vond haar stem niet mooi. Ze wilde niet dat andere mensen haar konden horen. Viona wist niet veel over God, maar ze had opa horen zingen over God die je gebed verhoort. Daarom besloot ze om uit te zoeken of God echt bestond. Ze zou om iets heel speciaals vragen. Ze wilde goed kunnen zingen. Daar wilde ze voor bidden, maar ze wist niet hoe. Daarom zei ze heel eenvoudig tegen God: 'Wat moet ik doen om goed te kunnen zingen?' Dit gebed bad ze bijna elke dag. Toen ze in groep 3 zat, gebeurde er niets. Ook in groep 4 en 5 bad ze: 'Wat moet ik doen om goed te kunnen zingen?' Er gebeurde nog steeds niets. Viona werd boos en vroeg zich af of God wel bestond, maar ze bleef bidden.

Het doet me denken aan het verhaal in de Bijbel over een weduwe die een rechter om hulp vraagt. Ze zegt: 'Wilt u ervoor zorgen dat ik krijg waar ik recht op heb?' De rechter wil haar niet helpen, maar de vrouw geeft niet op en blijft om hulp vragen. Tot eindelijk de rechter uitroept: 'Die vrouw blijft mij lastig vallen en ze blijft aanhouden. Ik zal haar helpen zodat ze eerlijk behandeld zal worden.' (Lucas 18:5) Jezus zei toen dat mensen net zo moesten zijn als die weduwe. Ze moesten blijven bidden en niet opgeven. En dat deed Viona ook. Toen ze in groep 8 zat had ze al 5 jaar om een mooie stem gebeden. Dat jaar werd ze gevraagd om in een kerkkoor te komen zingen. Er werd urenlang gerepeteerd om de liederen goed te kunnen zingen tijdens de eredienst. Op een dag merkte Viona dat haar stem erg mooi klonk. Ze zag dit als een wonder en wist nu dat God echt bestond. Ze bedankte God dat Hij haar gebeden van al die jaren had verhoord. Na de basisschool woonde Viona een jaar bij familie in de Verenigde Staten. Daar zat ze in de 1^e klas van de middelbare school. Hierna ging ze terug naar de Marshall Eilanden, naar het eiland Ebeye. Ze kwam in de 2^e klas van de Adventistische middelbare school. Tijdens de gebedsweek in 2016 besloot Viona om Jezus te volgen en zich te laten dopen. Ze is de eerste zevendedagsadventist in haar familie. Ze zingt graag, ook tijdens de wijdingen op school. Daarbij begeleidt ze zichzelf op de ukulele. Door de telefoon zingt ze voor haar opa. Die is erg enthousiast. Tegen iedereen die het maar wil horen, vertelt ze dat God echt bestaat. Ze zegt dan: 'Ik heb zo'n mooie stem omdat God mijn gebed heeft verhoord.'

Geschreven door Andrew McChesney

Marshall Eilanden, Noord Amerikaanse Divisie, 14 april 2018

Het spijt me

Arno was een van de beste leerlingen in groep 7 van de Adventistische basisschool op Ebeye, een van de Marshall Eilanden. Hij maakte steeds zijn huiswerk en haalde erg hoge cijfers. Hij vond het fijn om meer over God te leren. Daarover vertelde juf Nerly Macias Figueroa. Zij was een student missionary uit Mexico. Het was een maand voor het einde van het schooljaar en de leerlingen moesten een toets maken. Arno wilde die niet maken. Toen hij dit zei, keek hij heel boos in plaats van dat hij, zoals meestal, glimlachte. Hij maakte van de toets een prop papier en gooide die naar het gezicht van juf Nerly. Juf schrok ervan en was teleurgesteld. 'Arno, wat is dit nou? Ga mee naar de directeur.'

Arno wachtte niet op juf, maar rende de klas uit. 'Kom terug, Arno', riep juf. Nee hoor, Arno liep weg en bleef de laatste maand van het schooljaar weg. Juf Nerly belde Arno zijn ouders en vroeg hen om op school te komen. Dan zouden ze met elkaar kunnen praten over Arno. Ook de ouders reageerden helemaal niet. Aan het einde van het schooljaar moest juf aan Arno allemaal onvoldoendes geven omdat hij de proefwerken niet had gemaakt. Doordat hij de rest van het schooljaar zulke goede cijfers had gehaald, kon ze hem wel over laten gaan naar groep 8. Op de laatste schooldag bidt juf Nerly speciaal voor Arno. Ze vraagt zich af wat er met hem gebeurd kon zijn. Daarna gaat ze haar boeken inpakken. Terwijl ze daarmee bezig is, heeft ze het idee dat er iemand de klas binnenkomt. Ze kijkt om en ziet Arno. Ze zeggen 'hallo' tegen elkaar. Dan zegt Arno: 'Ik moet u van mijn vader komen bedanken voor het lesgeven en voor uw vriendelijkheid.' Hij aarzelt even, maar dan zegt hij iets dat recht uit zijn hart komt. 'Juf, ik heb heel erg veel spijt van wat ik toen heb gedaan.' Arno loopt op juf af en geeft haar een knuffel. Juf geeft Arno ook een knuffel. Wat is ze blij. Tegen Arno zegt ze: 'Ik vergeef je alles, hoor.' Juf had de afgelopen maanden veel verdriet om Arno gehad. Ze had niet begrepen waarom Arno, die zo goed kon leren, zich toen zo zonder respect had gedragen. Ze snapte ook niet waarom hij niet meer naar school was gekomen. Van een ding was ze wel overtuigd: 'De heilige Geest had aan Arno zijn hart gewerkt en hierdoor was hij nu bij haar gekomen. Hij had echt spijt getoond. Er was iets met Arno gebeurd, hij was ten goede veranderd.' Nu was juf niet meer verdrietig. Door haar leefwijze had ze de kinderen uit groep 7 laten zien wie God is. Ook Arno had dit begrepen. Daarom was hij komen zeggen dat het hem echt speet. Dit was ook de reden waarom juf haar baan in Mexico had opgegeven om op Ebeye les te gaan geven.

Geschreven door Andrew McChesney

Marshall Eilanden, Noord Amerikaanse Divisie, 21 april 2018

Ik sloeg meisjes en duwde ze omver

Flora Laikis vond het leuk om andere meisjes te slaan en omver te duwen.

Hier is haar verhaal.

Op een dag zat ik samen met een paar meisjes uit mijn klas te kletsen in ons klaslokaal van de Adventistische middelbare school op Ebeye, één van de Marshall Eilanden. Ik had wel zin in wat lekkers, maar ik wilde daarvoor niet de straat oversteken om zelf in de winkel iets te kopen. Daarom beval ik het meisje naast mij om soep en een stuk cake te halen. Ik gaf haar een dollar, maar het meisje wilde niet naar de winkel gaan. 'Ik ben moe', zei ze. 'Je stelt je aan', zei ik en gaf haar een klap op haar schouder. Het meisje glimlachte en begon te lachen totdat ik haar een echt harde klap gaf. Hierdoor werd ze stil. Achteraf denk ik dat ze het niet leuk vond om geslagen te worden. Toch sloeg ik de meisjes en duwde ik ze elke keer omver wanneer ik mijn zin niet kreeg. Ik dacht dat dit als een geintje gezien kon worden.

Tijdens de jeugdgebedsweek sprak de predikant over onze zonden belijden. Als we dat deden, zouden we dicht bij Jezus komen. Hij vertelde ook dat Jezus gauw terug zou komen. En dat we dan samen met hem voor altijd mochten leven. Iets dat ik graag wilde. Daarom besloot ik om me te laten dopen, maar dat moest ik eerst aan mijn ouders vragen. Omdat niemand in de familie Adventist was, was ik bang dat mijn ouders boos zouden worden. Dus vroeg ik het niet en liet ik mij niet dopen. Ik bleef mijn vriendinnen slaan en omver duwen. Er was weer een jeugdgebedsweek. Hoe meer ik over Jezus leerde, des te meer wilde ik dicht bij hem leven. Ik vond het nog wel moeilijk om mijn ouders te vertellen dat ik mij wilde laten dopen. Toch deed ik het. Mijn ouders reageerden helemaal niet negatief. Ze zeiden dat ik oud genoeg was om mijn eigen beslissingen te nemen. Vlak na mijn doop in 2016 lag ik na te denken over mijn leven. Ik herinnerde mij al die keren dat ik andere meisjes omver had geduwd en geslagen. Ik begreep nu dat ze het verschrikkelijk vonden. Daarom besloot ik om anders, om vriendelijker, voor de meisjes uit mijn klas te zijn. Ik zou, wanneer een van hen mij om hulp vroeg, dat graag doen. Met de hulp van Jezus heb ik van toen af aan geen enkel meisje meer geslagen of omver geduwd. Ik werd al verdrietig als ik eraan dacht. Jezus had mijn hart veranderd. Daar ben ik enorm dankbaar voor. Nu ben ik 17 jaar en zit ik in de laatste klas van de middelbare school. In de adventkerk op Ebeye help ik mee met het jeugdwerk. Mijn broer Lucky werd in 2017 gedoopt. Volgende week horen jullie meer over hem.

Verteld door Flora Laik aan Andrew McChesney

Marshall Eilanden, Noord Amerikaanse Divisie, 28 april 2018

De lollie

Lucky Laik herinnert zich nog steeds de ruzie om de lollie. Op een dag wilde Lucky een lollie, ook al was hij verkouden. Hij vroeg zijn moeder om geld en hij kreeg een dollar mee. Daarmee ging hij naar de winkel en kocht een lekkere lollie voor 25 cent. Op weg naar huis begon hij op de lollie te sabbelen. Al likkend liep hij verder. Daar kwam zijn vriend Evan aan. 'Hé Lucky, mag ik ook een likje?' Het is niet ongewoon om zo'n vraag te stellen, want vrienden delen alles. Het is zelfs onbeleefd om het niet te doen. Zelfs kauwgom waar al op gekauwd is, wordt nog met een vriend gedeeld. Lucky wilde zijn lollie niet met Evan delen omdat hij verkouden was. Maar hij reageerde nogal onvriendelijk. Evan schrok ervan en werd boos op Lucky. Daarom zei Evan: 'Je kunt het ook wat vriendelijker zeggen.' Daarna liep Evan al mopperend weg. Nu werd Lucky boos. Hij wist dat hij het onvriendelijk had gezegd, maar per slot van rekening was het toch zijn lollie. Bovendien wilde hij niet dat Evan verkouden zou worden.

Er ging een jaar voorbij. Walter John, een predikant van een ander eiland, zou de jeugdgebedsweek op de adventistische middelbare school leiden. De predikant sprak over de nieuwe aarde waar Jezus samen met heel veel mensen voor altijd zou leven. Daar wilde Lucky ook bij horen, daarom vroeg hij aan de predikant of hij gedoopt kon worden. Ook zijn leraren waren erg blij dat Lucky deze beslissing had genomen. Maar net zoals ze tegen zijn zus Flora hadden gezegd, zeiden ze nu tegen hemdat hij er eerst met zijn ouders over moest praten en hun moest vragen of het mocht omdat hij pas 14 jaar was. Dat vond Lucky best moeilijk, want zijn ouders waren zelf geen zevendedagsadventist. Gelukkig vonden zijn ouders het goed als Lucky dacht dat het de juiste beslissing was. Zo werd hij, samen met nog 6 leerlingen in april 2017 gedoopt. Hij was heel erg blij en hij voelde zich een nieuw mens. Niet lang nadat hij gedoopt was, kreeg Lucky een kans om op een vriendelijke manier te reageren. Hij had een brood waar hij steeds een stuk afbrak. Zijn beste vriendin Eoata vroeg hem om haar een stuk van zijn brood te geven. Omdat Lucky zijn handen vies waren, was hij bang dat Eoata ziek zou worden wanneer hij haar van dat brood zou geven. Hij moest denken aan de lollie van vroeger. Daarom reageerde Lucky nu op een vriendelijk manier en zei: 'Ik heb vieze handen en ik ben bang dat jij hierdoor ziek wordt. Daarom geef ik jou niet van dit brood.' Eoata voelde zich helemaal niet aangevallen. Ze glimlachte tegen Lucky en ze begreep hem.

Nu is Lucky 15 jaar en hij zit in de 3^e klas van de middelbare school. Wanneer mensen met hem in gesprek komen, zeggen ze steeds dat hij een heel ander mens is geworden. Vroeger, als kind, was hij vaak tegen de keer in en erg moeilijk om mee om te gaan. Gelukkig geeft God ieder mens een tweede kans. Hij vergeeft je wanneer je er spijt van hebt, net als Lucky. Lucky wil nu niet meer kwaad worden op zijn vrienden. En zeker niet als het om iets kleins als een lollie gaat. Hij ziet uit naar de komst van Jezus, want hij wil graag samen met heel veel anderen voor altijd bij Jezus wonen.

Lucky's zus Flora Laik heeft dit aan Andrew McChesney verteld

Canada, Alberta, Noord Amerikaanse Divisie, 5 mei 2018

Twee meisjes

Deze maand hoor je verhalen vanuit Canada, over de Mamawi Atosketan Native School. Dit is een basisschool en een middelbare school voor Indianen. De school ligt vlakbij de stad Edmonton in de provincie Alberta.

Eileen Firingstone is 13 jaar en ze zit in de 1^e klas van de middelbare school. Toen ze bij pleegouders woonde, zat ze op een openbare basisschool. Ze vond het helemaal niet fijn om in een pleeggezin te wonen. Daarom liep ze in die tijd vaak weg van huis en spijbelde ze van school. Nu was ze terug bij haar moeder. Haar moeder had gehoord over de Mamawi Atosketan Native School, een school van de zevendedagsadventisten. Moeder dacht: 'Hier is het erg rustig. Van deze school zal Eileen niet zo gauw wegllopen.' Eileen zelf wilde naar deze school, want ze wilde erg graag vriendinnen hebben. Ze hoopte dat die daar zouden zijn. Verder vroeg ze zich af wat voor leraren ze zou krijgen. Ook wilde ze zien hoe het op een christelijke school was. In de zomervakantie kwam nog een keer de gedachte bij haar op om dan toch te gaan spijbelen en weg te lopen. Omdat ze wist dat ze dan weer naar een pleeggezin moest, wilde ze het toch niet doen. Dus ging ze naar de nieuwe school. Dit zegt ze er zelf over: 'Ik leer over God en Jezus. Ik wil graag dat Jezus dicht bij mij is omdat ik allerlei verkeerde dingen doe. Ik hoor dat Jezus gestorven is en weer levend is geworden, maar ook waarom. Ook vertellen ze mij over een nieuwe, mooie wereld waar ik samen met Jezus kan wonen. Nu ik nog hier ben, zou ik graag een papa willen hebben zoals Jezus. Jezus is fantastisch! Ik vind het erg fijn om naar deze school te mogen gaan. Zo denk ik minder aan wat er thuis allemaal gebeurt. Eigenlijk zou ik het liefste bij een van de leraren thuis wonen. Later wil ik verpleegster of kinderarts worden. Ook wil ik heel graag kinderen helpen die, net als ik, in een pleeggezin zijn opgegroeid. Ik hoop dat deze kinderen het daardoor niet zo moeilijk hebben als dat ik het had.'

Het andere meisje heet Shaneek Roasting. Ze is 15 jaar en ze zit in de 3^e klas van de Mamawi Atosketan Native School. Al vanaf groep 4 zit ze op deze school op een paar maanden na. Vorig jaar moest ze weer thuis komen wonen bij haar moeder. Ze moest toen naar de openbare middelbare school gaan, maar ze vond het niks. Er was geen duidelijkheid over wanneer en waar de lessen werden gegeven en ze kreeg slecht les. Na een paar weken moest ze zelfs van school af om voor haar broertjes van 4 en 5 te zorgen. Gelukkig kon ze een maand later naar een goed pleeggezin en kwam ze ook terug op de Mamawi school. De klasgenoten waren blij dat Shaneek terug was. Leraren en jongelui deden eigenlijk net alsof ze niet weg was geweest. Ook Shaneek was er blij om. Ze moest terugdenken aan groep 5. Haar vader werd dat jaar vermoord. Ze had vreselijk veel verdriet! Ook toen waren de kinderen en de onderwijzer echte vrienden voor haar. Shaneek wilde toen niet meer eten en naar school gaan. Door de vriendschappen van klasgenootjes begon ze weer te eten en ging ze weer naar school. Iedereen op deze school is als één grote familie. Ze weet dat Jezus altijd dichtbij haar is en dat je met Hem kunt praten. Jezus heeft al heel wat gebeden van haar verhoord. Ze moet denken aan toen ze 11 jaar was en een dronken bestuurder haar moeder aanreed. Shaneek bad heel indringend tot God en vroeg Hem of haar moeder alstublieft mocht blijven leven. En dat gebeurde gelukkig ook. Nu leest Shaneek elke dag 1 uur in haar Bijbel. Haar lievelingspsalm is Psalm 23. Hier staat: 'de Heer is mijn herder en het ontbreekt mij aan niets.' Daar wordt ze rustig van, want ze weet dat God er altijd is en dat hij haar helpt.

Verteld aan Andrew McChesney

Canada, Alberta, Noord Amerikaanse Divisie, 12 mei 2018

Bidden helpt!

Vorige week heb je gehoord over twee meisjes die op de middelbare school zitten van de Mamawi Atosketan Native School. Dit keer gaat het over kinderen in groep 8 van de basisschool. Er zitten 28 leerlingen in de groep. Veel van hen zijn al 14 jaar en horen eigenlijk in de 2^e klas van de middelbare school te zitten. Doordat ze veel lessen hebben gemist, zijn ze net als Trina vaak blijven zitten. Trina is het meisje dat steeds heeft bepaald wat iedereen moest doen of laten. Nu zitten ze bij juf Gail Wilton in de klas. Deze juf is ook de directeur van de school en ze kent andere regels. Iedereen moet natuurlijk naar haar luisteren. Aan het begin van het schooljaar zegt juf Wilton dat Trina moet gaan zitten. Dat vindt Trina maar niks en ze gooit haar stoel naar de juf. Gelukkig mist de stoel zijn doel. De eerste schooldag begint. Juf Wilton leest voor uit de Bijbel. Daarna vraagt ze of er iemand wil bidden. Niemand reageert hierop. Daarom zegt juf dat ze allemaal hun handen moeten vouwen en hun hoofd buigen terwijl zij bidt. Er gaat een half jaar voorbij waarin juf uit de Bijbel voorleest en aan de klas vraagt wie er wil bidden. Dan gebeurt er wat bijzonders. Na het Bijbelles vraagt juf weer: 'Wie wil er bidden?' Trina steekt haar hand op en ze zegt: 'Ik wil wel bidden.' Juf Wilton is erg verbaasd en ze denkt dat Trina een geintje maakt. Daarom wacht ze op het woordje 'cha'. Dat betekent in de Cree taal: 'Geintje'. Maar het woord komt niet. Trina wil echt bidden. Trina staat op en draait zich om met haar gezicht naar de kinderen toe. Dan zegt ze: 'Buig je hoofd en vouw je handen en sluit je ogen.' Dan doet Trina zelf haar ogen dicht, maar ook snel weer open. Ze zegt tegen juf dat ze niet weet hoe ze moet bidden. Juf Wilton vertelt haar dat ze gewoon moet praten met Jezus zoals ze tegen haar beste vriendin praat. Je kunt hem alles vertellen. Trina begint te bidden. Dit heeft ze gezegd. 'Lieve Jezus, dank u voor deze dag. Dank u voor alles dat we hier hebben. Help ons om ons huiswerk te maken, want dat doen we nooit.' Daarna begint de les. De kinderen reageren alsof er niets bijzonders is gebeurd, maar juf Wilton is heel erg ontroerd. Ze kan even niet spreken, want ze weet dat wanneer ze dat wel doet, ze gaat huilen van blijdschap. Ze kan niet geloven wat er gebeurd is. Trina, de moeilijkste leerlinge van de school, had haar hart geopend voor Jezus. Alles wordt hierdoor anders. De kinderen beginnen juf Wilton te vertrouwen, en ze spreken openlijk over Jezus, over vergeving en veel andere dingen. Twee maanden nadat Trina voor het eerst bad, gebeurt er nog iets moois. Trina wil even alleen met juf spreken. Ze vertelt dat ze zich al maandenlang verdrietig had gevoeld en dat ze het liefste zelfmoord had willen plegen. 'Maar ik heb mijn plan niet uitgevoerd omdat u me niet hebt opgegeven', vertelt Trina. Juf geeft Trina een dikke knuffel. Ze weet dat God het leven van Trina heeft gered. Het meisje was onvriendelijk en boos geweest. Toch had ze elke dag, zes maanden lang, geluisterd naar wat zij uit de Bijbel vertelde. Bidden helpt. Trina's hart was veranderd. 'Ik dacht dat ze niet oplette en dat mijn gebeden langs haar heen gingen,' vertelt juf Wilton. 'Maar door die gebeden, werd alles anders.'

Geschreven door Andrew McChesney

Canada, Alberta, Noord Amerikaanse Divisie, 19 mei 2018

Wanneer God 'nee' zegt

Vorige week hoorden we over Gail Wilton, de juf van groep 8 van de Mamawi Atosketan Native School. Het was de klas waar Tina in zat. Nu vertelt ze over een andere groep 8. Juf Wilton wilde de leerlingen van groep 8 tijdens de Bijbelles een video laten zien over Jezus' opstanding uit het graf. Omdat veel kinderen nog nooit van Jezus hadden gehoord voordat ze naar de Adventschool gingen, leek het haar een goed idee. Maar hoe ze ook probeerde, ze kon de video niet laten zien. Ten slotte zeiden een paar kinderen: 'We zullen u helpen, juf. We weten hoe we de videorecorder moeten repareren.' Ze controleerden zorgvuldig de draden die de recorder met de televisie verbonden. Ondertussen bad juf: 'Laat het alstublieft werken, alstublieft Heer.' Maar het lukte niet. Toen stelde een kind voor om samen te bidden. De 12-jarige Donovan wilde wel bidden. 'Lieve God, bedankt voor vandaag. help ons alstublieft met de videorecorder dat we naar de opnames kunnen kijken. Bedankt voor het horen van ons gebed. Amen.' Terwijl Donovan bad, bad juf in stilte nog meer. Ze zei tegen God: 'We hebben vaak gesproken over hoe U gebeden verhoort, maar de kinderen hebben nog nooit een antwoord op een gebed in hun eigen leven gezien. Het zou fantastisch zijn, wanneer dat nu gebeurt. Laat de videorecorder toch werken.' Donovan en nog een paar kinderen gingen nog één keer met de recorder aan de slag. Juf Wilton bad ondertussen of God aan de kinderen een wonder wilde laten zien. Maar de video kon niet vertoond worden. Juf voelde zich erg teleurgesteld en ze wist niet wat ze moest zeggen. Het was muisstil in de klas totdat Donovan de stilte verbrak. 'Nou, ik denk dat God niet wil dat we die video nu bekijken,' zei hij heel nuchter. Juf was verrast! Donovan had gelijk. De kinderen begrepen dat God hun gebed had verhoord door geen wonder uit te voeren. Juf Wilton begreep dat ze om het verkeerde had gebeden. Ze had gewild dat God zou handelen op het moment dat zij dacht dat het de juiste tijd was. Het was anders. Ze had God moeten vragen om te handelen op Zijn tijd en op Zijn manier. De kinderen hadden het anders begrepen. Zij hadden God gevraagd om de videorecorder te maken en ze hadden 'nee' ook als een antwoord gezien. Hoewel juf veel weet en graag lesgeeft, heeft ze die dag een belangrijke les van de kinderen geleerd. Ze ontdekte dat het belangrijk is om God te vragen om te handelen wanneer Hij denkt dat dit het juiste moment is. En om te onthouden dat Hij soms 'nee.' zegt.

Geschreven door Andrew McChesney

Canada, Alberta, Noord Amerikaanse Divisie, 26 mei 2018

Dekens van Hope

Hope Crier is een 16-jarige middelbare scholier van de Mamawi Native School. Hope ging elk weekend met een paar vrienden uit in Edmonton en dan werd ze vaak dronken. Op een avond was ze onderweg naar huis en sloeg ze de zijspiegel van een geparkeerde auto eraf. Het was een kleine overtreding, maar Hope moest hiervoor gestraft worden. Maar hoe? Dat moest de rechter die zich speciaal bezig hield met jeugdzaken bepalen, Hij vroeg aan Hope's vader om samen over de straf te praten. Vader wilde graag dat juf Gail Wilton, het hoofd van de Mamawischool erbij betrokken werd. Zij zou zeker ook goede dingen over Hope kunnen vertellen. Daarom nodigde vader de rechter uit om naar Hope haar school te komen. Tijdens het gesprek vroeg de rechter aan de directeur van de school of zij iets wist om Hope te helpen. Ze bood aan om samen met Hope een brief te schrijven aan de eigenaar van de auto. Daarin zou dan staan dat ze er spijt van had. Hope haar vader wilde een nieuwe spiegel betalen. De directeur zei ook dat de school Hope een kans zou geven om iets te doen om anderen te helpen. Maar hoe? Voordat de school een idee had bedacht, had Hope zelf een idee. Ze wilde mensen vragen om zachte, warme dekens. Die wilde ze dan weggeven aan mensen in het reservaat die dekens het hardst nodig hadden. Ze vertelde haar plan aan een van haar vriendinnen. 'Wie geeft je zoveel dekens?' vroeg zij. Hope had geen idee, maar haar vriendin wel. Ze zei: 'Voor elk weekend dat je niet gaat drinken, zal ik één deken voor je project geven.' De leraren hoorden erover en zij wilden ook meedoen. Na dat weekend kwam Hope op school en vertelde trots dat ze het hele weekend niet gedronken had. Zo kreeg ze de eerste dekens van de leraren en haar vriendin. De volgende maandag gebeurde hetzelfde. Veel dekens werden bij de plaatselijke winkelier gekocht. Toen hij zoveel dekens tegelijk kon verkopen, vroeg hij zich af wat er aan de hand was. Hij had haast geen dekens meer in de winkel. Toen hij hoorde over Hope, wilde hij zelf ook meedoen. Hij bestelde extra dekens en gaf ze aan Hope. Al snel lag een klaslokaal vol met dekens en de directeur besloot dat het tijd werd om ze weg te gaan geven. Ze bekeek de leerlingenlijst van de school om te zien welke gezinnen de dekens het beste konden gebruiken. Daarna reden een leraar en Hope met de dekens naar het reservaat. Hope zag veel blij gezichten en hoorde veel 'dankjewel' toen ze de dekens uitdeelde. Hope noemde haar project 'Dekens van Hope'. Nog steeds werden er dekens gebracht. De leraren bedachten een plan voor die extra dekens. In het voorjaar namen ze Hope en nog een aantal leerlingen mee op een 10-daagse trip naar een kampbijeenkomst voor Indianen. Tijdens die dagen werden er dekens uitgedeeld in een reservaat in de buurt.

Geschreven door Andrew McChesney

Canada, Alberta, Noord Amerikaanse Divisie, 2 juni 2018

Juf sloeg mij

Juliette Rain ging naar de basisschool in het Samson-reservaat in de provincie Alberta in Canada. In dit reservaat wonen Cree indianen net als op meerdere plaatsen in Alberta. Op school werd Juliette door de andere kinderen gepest. In groep 5 had Juliette een juf die haar sloeg zonder dat daar een reden voor was. Op een dag gaf juf haar een klap in haar gezicht en Juliette begon te huilen. Juf werd boos op haar, maar ging daarna gewoon verder met lesgeven. Wat zou Juliette graag op een andere school zitten. Op een dag toen Juliette in groep 6 zat, vertelde een neef haar over de school waar hij naar toe ging. Op zijn school waren de kinderen juist heel aardig voor elkaar. Ook de juffen en meesters waren erg vriendelijk en hielpen je graag. Wat de neef nog het fijnste vond, was dat ze op zijn school vertelden over Jezus. Toen Juliette al die leuke en positieve dingen hoorde over de school van haar neef, rende ze naar haar moeder. 'Mam, mag ik ook naar deze school?' vroeg ze. Haar moeder wilde eerst meer weten over de Mamawi Native School van de zevendedagsadventisten. Het bleek dat er een speciale schoolbus van het Samson-reservaat naar de school reed. Verder kregen de leerlingen elke dag een gratis ontbijt en lunch, terwijl er geen schoolgeld betaald hoefde te worden. Mama beloofde Juliette dat ze het volgende schooljaar naar deze school mocht gaan. Juliette was heel erg blij, ook omdat ze dan niet terug hoefde naar haar oude school. Toen ze de eerste dag naar de Mamawi Native School ging, was ze wel zenuwachtig. Zijn de kinderen echt zo aardig voor elkaar? Krijg ik vriendjes en vriendinnetjes? En hoe zijn de meesters en juffen? Gelijk op de eerste dag merkte ze dat haar neef gelijk had. Ze voelde zich meteen thuis op deze school. Ze vond het zo leuk dat ze er met kinderen uit het reservaat over sprak. Hierdoor werden twee kinderen uit het reservaat ook enthousiast. Zij mochten toen ook naar deze school. Op de Mamawi Native School vertellen de meesters en juffen ook over Jezus. Juliette heeft geleerd om tot Jezus te bidden. Dat doet ze 's morgens vroeg, dan vraagt ze om een goede dag en om haar familie te zegenen. 's Avonds voordat ze naar bed gaat, bidt ze weer. Toen haar oma ziek werd, moest die naar het ziekenhuis. Elke dag bad Juliette voor haar. Ze vroeg God of hij haar beter wilde maken en dat ze weer naar huis kon komen. Juliette geloofde dat God dit gebed zou verhoren. Dat gebeurde ook. Een week later mocht oma naar huis. Oma vond het heel fijn dat Juliette voor haar had gebeden. Nu bidt oma ook voor haar kleindochter. Juliette wil later zelf les gaan geven. Het goede voorbeeld van haar juffen en meesters wil zij dan ook geven. Nu is ze 13 jaar en ze zit in de 1^e klas van de middelbare school. Ze heeft veel vrienden en vriendinnen op school. De leraren en leraressen zijn fantastisch. Ze is erg blij om op deze school te zitten.

Geschreven door Andrew Mc Chesney

Canada, Alberta, Noord Amerikaanse Divisie, 9 juni 2018

Wie is die man?

Slade stak zijn vinger op tijdens de rekenles in groep 3 van de Mamawi Native School. 'Mevrouw, wie is die man?' vroeg hij. Hij wees naar een foto op de muur van het klaslokaal. 'Waarom hangt hij aan dat kruis?' Juf Suzann Self was verrast door de vraag. Ze dacht dat iedereen Jezus kende en een beeld zou herkennen van Hem die aan het kruis hing. 'Dat is Jezus,' zei ze. Slade leek in de war. Hij had nog nooit van Jezus gehoord. Suzann bad in stilte. 'Dank u, God, voor de kans om deze jongen over u te vertellen, Het is de eerste keer dat Slade over U hoort en hij is nieuwsgierig. Help mij om de juiste woorden te zeggen.' Suzanne zou de rekenles moeten onderbreken om de vraag over Jezus aan het kruis te beantwoorden. Daarom vroeg ze de kinderen om hun boeken dicht te doen en te luisteren. 'Het begon met Adam en Eva,' vertelt Suzann. 'God maakte Adam en Eva en ze woonden op een prachtige plaats die de Hof van Eden wordt genoemd. Maar onze eerste voorouders luisterden niet naar God, daarom moesten ze de tuin verlaten. Alle mensen die na hen hebben geleefd, waren ook ongehoorzaam. Hierdoor zijn er ook nu heel veel problemen in de wereld.' Slade en de andere kinderen luisterden aandachtig. 'Maar God hield van Adam en Eva en Hij houdt ook van ons. Hij wil dat wij gelukkig zijn', ging Suzann verder. 'Wij zijn zijn kinderen, en Hij wil meer dan wat dan ook dat we op een dag in de hemel met Hem zullen zijn. Om dat mogelijk te maken, heeft God zijn Zoon naar deze wereld laten gaan. En deze Jezus is dood gegaan aan het kruis. Hij liet zich doden omdat Hij ons wilde redden. Hij wist dat mensen verkeerde dingen deden waarvoor zij zouden moeten doodgaan. Toen Jezus dood was, werd Hij begraven, maar Hij werd weer levend.' Daarna vertelde Suzann meer over wie Jezus was. Hij wil ook dat wij later voor altijd bij Hem in zijn koninkrijk zullen wonen. Slade stelde dat schooljaar nog veel meer vragen over Jezus. Ook in groep 4 was hij op de Mamawi Native School. Daarna kwam hij niet meer naar deze school. Suzann weet niet wat er met hem is gebeurd, maar ze is blij dat ze in groep 3 hem de geschiedenis van Jezus had kunnen vertellen. Suzann kwam tot een conclusie: 'Het lijkt wel alsof er op elke hoek van een straat in Noord-Amerika kerken staan, toch heeft Slade alleen op onze school over Jezus gehoord. Ik besef dat je elke gelegenheid moet aangrijpen om over Jezus te vertellen, want je weet niet of een leerling de volgende dag nog naar school komt.'

Het volgende deel van dit zendingsbericht gaat over Brianna. Ook zij zit in groep 3 van dezelfde basisschool. Brianna wordt op tijd wakker en maakt dan alles klaar om naar school te kunnen gaan. Haar moeder hoeft daarvoor de wekker niet meer te zetten. Iedereen in huis weet dat Brianna wakker is, want dan zingt ze uit volle borst. Het zijn liedjes over Jezus, zoals 'Jezus houdt van alle kinderen.' Haar moeder vindt dit erg fijn. Brianna heeft een mooie stem. Op een dag vertelde haar moeder op school dat het thuis niet meer hetzelfde is omdat Brianna zo blij zingt. De liedjes heeft ze bij u geleerd, want jullie zingen ze elke dag. De kinderen uit groep 3 vinden dit erg fijn. Het liefste zingen ze nog veel meer liedjes bij de ochtendwijding op school. Wat die leerkracht niet wist, was dat de kinderen ook thuis de geleerde liedjes zingen.

Geschreven door Andrew McChesney

Verenigde Staten van Amerika, Virginia, Noord Amerikaanse Divisie, 16 juni 2018

Hoera voor scheefstaande tanden!

De laatste drie zendingsberichten komen uit de Verenigde Staten van Amerika.

De twaalfjarige Ryleigh Moore was blij toen de tandarts haar vertelde dat ze waarschijnlijk beugels nodig had. Slechts twee kinderen hadden beugels op Ryleigh haar school in Parkersburg, West Virginia. 'Ik dacht dat het cool zou zijn om beugels te hebben', zei Ryleigh. Om te zien of het echt nodig was, moest Ryleigh naar een speciale tandarts, een orthodontist. Hij zou dan röntgenfoto's maken van haar gebit en beslissen of ze echt een beugel nodig had. Zo werd er een afspraak met een orthodontist gemaakt. Daar zat ze dan. De orthodontist vroeg haar om haar mond wijd open te doen. Toen hoorde Ryleigh een ploffend geluid. De orthodontist vertelde dat Ryleigh echt beugels nodig had. Haar tanden stonden scheef, maar het ploppende geluid betekende dat er ook een probleem met haar kaak was. Alles zou opgelost kunnen worden door een beugel onder en boven. De orthodontist vertelde aan Ryleigh's moeder dat de beugels meer dan 5.000 euro zouden kosten. Moeder schrok ervan. Ze begon te huilen toen zij en Ryleigh in de auto stapten. Ze verdiende niet genoeg geld met haar werk in het ziekenhuis om beugels te betalen. De ziektekostenverzekering dekte de kosten niet. Toen herinnerde Moeder zich dat God nog meer van Ryleigh hield dan zij. 'Huilen heeft geen zin,' zei ze. 'Laten we bidden en op God vertrouwen.' Ryleigh maakte zich helemaal geen zorgen om hoe het geld er zou komen. Ze was er zeker van dat het goed zou komen. De volgende dag zou ze haar vriendinnen op school vertellen dat ze een beugel nodig had! Die avond baden Moeder, Ryleigh en haar jongere zus Reagan of God hen wilde helpen aan geld voor de beugels. Ze baden 's morgens opnieuw. Toen moeder de auto startte om Ryleigh en Reagan naar school te brengen, ging ook de radio in de auto aan. Ze merkte dat die niet ingesteld was op het gebruikelijke christelijke radiostation. Moeder wilde dat veranderen, maar toen verstijfde ze. Er draaide een commercial en een stem zei het woord 'beugel'. Moeder draaide het volume hoger. De stem meldde dat een orthodontist een speciale wedstrijd had uitgeschreven en dat de winnaar gratis beugels zou krijgen. Het kostte niets om deel te nemen aan de wedstrijd. Het enige dat je moest doen, was naar de praktijk van de orthodontist gaan voor een gratis controle. Moeder durfde niet te denken dat Ryleigh gratis beugels zou kunnen winnen. Maar omdat de controle gratis was, maakten ze een afspraak met de orthodontist voor röntgenfoto's. Ook deze orthodontist kwam tot de conclusie dat Ryleigh beugels nodig had. De doktersassistente noteerde de naam van Ryleigh om in aanmerking te komen voor gratis beugels. De volgende maand zou de trekking zijn. Ryleigh en haar negen klasgenoten in groep 8 baden voor de beugels. Ook moeder bad veel. De kinderen baden voor de wedstrijd, maar meestal baden ze dat God Ryleigh's moeder zou helpen aan geld voor de beugels. Mei ging voorbij, maar iedereen bleef bidden. Het werd juni. Toen moeder aan het werk was, ging de telefoon. Het was de assistente van de orthodontist. Ze vroeg: 'Op welke ziekenhuisafdeling werkt u?' Nadat moeder het had verteld, zei de doktersassistente: 'Okee, ik zie u snel' en ze hing op. Moeder was in de war. Ze begreep niet waar de assistente het over had. Twee uur later keek moeder op van haar werk en zag de assistente daar staan. Ze hield een stapel kleurrijke ballonnen en een bordje vast en zei: 'Gefeliciteerd! Je hebt gratis beugels voor je dochter gewonnen!' Moeder kon het haast niet geloven! Ze begon te huilen van blijdschap, zo overweldigend was het. Ze besepte op dat moment dat God hun gebeden had verhoord. Ze belde Ryleigh op om haar het goede nieuws te vertellen. Het eerste dat Ryleigh deed, was haar vriendinnen vertellen dat God hun gebeden had verhoord. O, wat dankbaar was iedereen!

Geschreven door Andrew McChesney

Verenigde Staten van Amerika, Arizona, Noord Amerikaanse Divisie, 23 juni 2018

Twee goden dienen

Jovannah Poor Bear-Adams is nu 29 jaar. Als 15 jarige had ze haar moeder beloofd dat ze nooit christen zou worden. Ze woonde toen in de Amerikaanse staat South Dakota en ze deed de belofte toen ze haar moeder om toestemming vroeg om naar de Holbrook Adventist Indian School in Arizona te gaan. 'Als je daar naartoe wilt, okee,' zei haar moeder. 'Maar houd er rekening mee dat het een christelijke school is. Ze zullen tegen je liegen om je te laten geloven zoals zij doen.' 'Daar trap ik niet in,' zei Jovannah. 'Ik ga gewoon voor de opleiding.' Ze kwamen in de 3e klas van de middelbare school te zitten. Op de oude school had ze problemen met leren. Nu kon Jovannah een nieuwe start maken. Ze besloot om haar uiterste best te doen. Na drie maanden had ze hoge cijfers, behalve voor één vak: Bijbelkennis. Jovannah had haar moeder beloofd om geen christen te worden, dus studeerde ze niet voor dit vak. Als gevolg daarvan had ze een onvoldoende cijfer op haar rapport. Jovannah wilde eigenlijk voor alle vakken een hoog cijfer hebben. Daarom besloot ze om ook voor het vak Bijbelkennis te gaan studeren. Ze hoefde toch geen christen te worden?

Verder ging ze naar een Bijbelstudiegroep. Ze had de Bijbel nog nooit gelezen, maar ze hield van de verhalen. Ook volgde ze speciale Bijbellessen en wilde ze zich laten dopen. Die zomer ging ze terug naar huis voor vakantie. Ze was nu 16 en wilde meedoen aan dansen met de zon, een belangrijk onderdeel van haar inheemse Oglala Lakota Sioux-cultuur. Een deel van het dansen met de zon betekende dat ze gedurende vier dagen niets kon eten of drinken.

Gedurende die tijd zou ze tot de geesten bidden. Ze ging naar de medicijnman om toestemming te vragen om aan dit ritueel mee te mogen doen. Hij gaf toestemming, maar zei ook dat ze de speciale Pijp van het Volk tijdens de dans later dat jaar kon dragen. Het was de grootste eer die iemand kon krijgen bij het zonnedansen. 'Iedereen die met de zonnedans meedeed, bad voor zijn familie, maar degene die de Pijp van het Volk droeg, moest voor alle mensen bidden,' zei Jovannah. Toen ze in de herfst terugging naar school, liet ze zich dopen. Ze dacht dat ze God kon dienen en meedoen aan de zonnedans. Maar toen hoorde Jovannah op een sabbat een preek waarover ze heel serieus moest nadenken. De predikant zei dat veel mensen dachten dat ze zowel de God van de hemel als een andere god konden dienen - zoals geld, vrienden of bezittingen. Jovannah werd hierdoor eraan herinnerd dat ze God probeerde te dienen en ook de geesten door mee te willen doen aan de zonnedans. 'Ik dacht dat de predikant het speciaal tegen mij had', zei ze. Ze sprak met haar moeder en vertelde haar dat ze niet God en ook de geesten kon aanbidden. Daarom wilde ze niet meedoen aan de zonnedans. Haar moeder was woedend en weigerde daarna met haar te praten. Jovannah was heel verdrietig en de jaren erna waren moeilijk. Toch bleef ze trouw aan God. Ze vond een nieuw gezin op de Holbrook-school. 'Ik werd door mijn familie verstoten, maar ik had hier een nieuw gezin,' zei ze. Tijdens Jovannahs laatste schooljaar, begon haar moeder Jovannahs overtuiging te accepteren. Toen ze afstudeerde, maakte moeder haar nieuwe traditionele kleding en maakte ze kruisjes op de achterkant van haar mocassins. Na haar eindexamen op Holbrook ging Jovannah naar Union College in Nebraska. Daar heeft ze een onderwijsbevoegdheid gehaald. Nu is ze terug op Holbrook om daar les te geven. Ze helpt andere studenten die ook worden verstoten door hun familie. 'Ik zag de goedheid en genezing van Christus bij Holbrook,' zei ze. 'God is groter dan mijn pijn en angsten – en mijn leven heeft nu zin.'

Geschreven door Andrew McChesney

Huilen om thuis

Adrian Wiles kwam in groep 3 van de Holbrook Seventh-day Adventist Indian School. Hij wilde eigenlijk niet op het internaat wonen. Maar sommige volwassenen dachten dat het goed voor hem zou zijn om niet meer thuis te wonen. Adrian had het thuis moeilijk. Zijn vader was gestorven en zijn moeder was vaak dronken. Soms mocht Adrian niet in huis slapen, maar lag hij bij de honden onder de veranda. Toen Adrian 7 jaar was, leerde zijn oudere broer hem alcohol te drinken en drugs te gebruiken. Adrian dacht niet dat er iets mis was met zijn leven, en hij wilde niet naar de Holbrookschool ook al zaten drie van zijn neven daar op school. Toch moest hij. De eerste nacht in de slaapzaal stopte zijn moeder hem in bed en ging naast hem zitten totdat hij in slaap viel. Toen ze daarna wegging, sprong Adrian uit bed en rende achter haar aan. Hij haalde haar in de gang in en greep haar vast. 'Mama, niet weggaan', zei hij tussen zijn gesnik door. Maar zijn moeder zei streng dat hij terug moest gaan naar de slaapzaal en niet zo babyachtig moest doen. Adrian hield zijn moeder stevig vast. Uiteindelijk pakten zijn neven hem op en droegen hem terug naar de slaapzaal. Hij begon nog erger te huilen toen hij zijn moeder buiten zag lopen. Zijn neven hadden geen medelijden met hem. Ze zeiden tegen hem: 'Baby stop met dat gehuil!' Met niemand om hem te troosten, keek Adrian door de slaapzaal en merkte hij voor het eerst dat er nog een jongen huilde. Kobe zou, net als hij in groep 5 komen en ook voor hem was het de eerste nacht dat hij van huis was. De twee jongens huilden samen totdat ze in slaap vielen. Een maand lang huilde Adrian elke nacht. Hij miste zijn familie en op school was alles nieuw. Hij begreep niet waarom de leraren en veel leerlingen zo vriendelijk waren. Adrian had moeite om met mensen om te gaan die vriendelijk tegen hem waren. Hij kwam uit een gebroken gezin waar mensen gemeen tegen elkaar zijn. Na een paar weken vroeg de schoolpredikant aan Adrian en Kobe om voor een avondwijding te zorgen. Adrian was best zenuwachtig. Het was niet niks om dat voor de andere 65 leerlingen te doen, maar hij deed het. Hij vertelde over het gezin waar hij uitkwam. 'Ik heb mijn vader nooit gekend en mijn moeder en broers drinken veel. Ik weet nauwelijks de datum van mijn eigen verjaardag omdat mijn familie het nooit heeft gevierd met taart en cadeautjes.' Toen Adrian klaar was met vertellen, voelde hij zich een stuk beter. Hij dacht: 'Door hierover te praten, weten de andere kinderen uit wat voor gezin ik kom en het heeft mij geholpen om te ontspannen.' Adrian heeft veel nieuwe dingen op school geleerd, zoals jezelf en je kleren te wassen. Hij stopte met drinken en drugs gebruiken. Hij ontdekte dat basketbal spelen in de sportschool hem hielp om weer blij te worden als hij verdrietig was. In groep 7 kreeg hij Bijbellen en besloot hij dat hij zijn hart aan Jezus wilde geven. Als getuigenis van zijn geloof in Jezus, wilde hij zich laten dopen. Nadat hij gedoopt was, dreven zijn moeder en broers de spot met hem omdat hij christen was geworden. Ze plaagden hem omdat hij weigerde om varkensvlees en ander onrein vlees te eten. Ze begrepen niet waarom hij bleef helpen met klusjes in huis doen. Maar na een tijdje begonnen ze te zien dat hij eerlijk was en dat hij echt veranderd was. Op een dag zei zijn moeder: 'We zijn blij dat je veranderd bent en dat je een opleiding krijgt.' Zijn moeder had nooit meer dan de basisschool gehad. Adrian zit op het ogenblik in de laatste klas van de middelbare school. Hij is blij dat vijf van zijn jongere neven dit jaar voor het eerst naar Holbrook gaan. Zijn jongste neef van zeven, huilde net als hij die eerste nacht en wilde terug naar huis. Adrian deed iets dat niemand voor hem had gedaan tijdens zijn eerste nacht. Hij ging naar zijn kleine neef toe en zei tegen hem: 'Probeer er niet aan te denken. Ik heb dit ook meegemaakt. Je zult hier op school zeker wennen.' Adrian huilt niet langer over zijn huis, maar hij denkt wel aan een nieuw huis, de plaats waar hij op een dag bij Jezus zal wonen. Hij kan niet wachten!

Een kwart van de 13^e sabbatschoolcollecte gaat naar de drie scholen waar we dit kwartaal over gehoord hebben. De school op het eiland Ebeye van de Marshall Eilanden kan dan de noodzakelijke reparaties aan de school doen. Op de Mamawi Atosketan Native School in de provincie Alberta in Canada komen extra klaslokalen. En de Holbrook Seventh-day Adventist Indian School in de staat Arizona van de Verenigde Staten zal het geld gebruiken voor een nieuwe sportzaal en een cafetaria.

Bewerking door Angélique Hornis